

Ни за войската си войвода.

*
*
*
Върху главата си полагахъ
Калпакъ, капела, диядема,
Каукъ като на Принка-Дода . . . (1)

*
*
Наказвалъ Пую и прощавалъ, —
Безъ да го чуй — Аристодема, —
Безъ да го види — Гезиода . . .

*
*
Съ книжя се Пую забавлявалъ, —
Написалъ дългичка Поема —
И късичка надраскалъ Ода . . .

*
*
Пиянъ, вначало, лъгалъ, ставалъ, —
Но щомъ му затлъстѣлъ корема —
Водица взѣлъ да пий съсъ сода . . .

*
*
Събарялъ Пую и съграждалъ, —
Домъ два дюлюма да обема,
Колиба малка кат' Пагода . . .

*
*
„— Държавата ми, — прогласявалъ,
„Ще заприлича на Едема,
„И ще блаженствова народа! . .“ —

*
*
Народътъ ушъ не проумѣвалъ . . . —
Но сѣ разбралъ че разумъ нема
Ни капка на нѣщата въ хода . . .

*
*
И вирялъ вратъ, и се разпавалъ, —
Строшилъ на Пуя меча, шлема,
Прогонилъ царската порода.

(1. Арнаутски привѣтъ. —